

Sygn. akt SNO 1/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy - Sąd Dyscyplinarny w składzie:

SSN Barbara Skoczowska (przewodniczący)

SSN Jolanta Frańczak (sprawozdawca)

SSN Mirosława Wysocka

Protokolant Katarzyna Wojnicka

przy udziale Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Sądu Apelacyjnego w (...) SSA
M. W. oraz przedstawiciela Krajowej Rady Sądownictwa sędziego K. W.,
po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 29 lutego 2016 r.,
sprawy **J. K.** sędziego Sądu Okręgowego w Sieradzu
w związku z odwołaniami obwinionego i Krajowej Rady Sądownictwa
od wyroku Sądu Apelacyjnego - Sądu Dyscyplinarnego w (...)
z dnia 26 października 2015 r., sygn. akt ASD (...),

1.zmienia wyrok w zaskarżonej części w ten sposób, że:

- na mocy art. 108 § 2 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (jednolity tekst: Dz.U.z 2015 r. poz.133 ze zm.) umarza postępowania w zakresie wymierzenia kary dyscyplinarnej za przewinienia służbowe dotyczące spraw Sądu Apelacyjnego w (...) o sygnaturze akt II AKa (...) i II AKa (...)
- podwyższa obwinionemu **J. K.** karę orzeczoną za ciąg pozostałych przewinień służbowych opisanych w pkt 1 wyroku w

ten sposób, że w miejsce orzeczonej kary upomnienia na mocy art. 109 § 1 pkt 2 u.s.p. wymierza karę nagany;

2. w pozostałej części wyrok w zaskarżonym zakresie utrzymuje w mocy;

3. kosztami postępowania dyscyplinarnego obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny w (...) wyrokiem z dnia 12 grudnia 2014 r., w sprawie ASD (...), uznał obwinionego J. K. – sędziego Sądu Okręgowego w S., za winnego tego, że w latach 2012 – 2013 w Ł. i S., dopuścił się przewinienia dyscyplinarnego w postaci przewinienia służbowego polegającego na oczywistej obrazie art. 457 § 1 i 2 k.p.k. poprzez rażąco przewlekłe sporządzanie uzasadnień wyroków w rozpoznawanych przez siebie sprawach Sądu Apelacyjnego w (...) – o sygn. akt II AKa (...), II AKa (...), II AKa (...), II AKa (...) i II AKa (...) oraz Sądu Okręgowego w S. o sygn. akt II K (...), II K (...), II K (...), II K (...) i II K (...) - i przyjmując, że czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi wyczerpujący znamiona przewinienia dyscyplinarnego z art. 107 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (obecnie jednolity tekst: Dz. U. z 2015 r., poz. 133 ze zm.) w związku z art. 109 § 5 cytowanej ustawy i na mocy art. 109 § 5 tej ustawy odstąpił od wymierzenia kary, a kosztami postępowania dyscyplinarnego obciążył Skarb Państwa.

Odwołania od tego wyroku, na niekorzyść obwinionego, wnieśli Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Sądu Apelacyjnego w (...) oraz Krajowa Rada Sądownictwa.

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego zaskarżył wyrok na podstawie art. 121 § 1 oraz art. 128 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (dalej jako u.s.p.) w związku z art. 425 § 2 k.p.k. w części dotyczącej uznania, że czyn przypisany obwinionemu stanowi wypadek mniejszej wagi, a w konsekwencji odstąpienia od wymierzenia obwinionemu kary. Opierając podstawy odwołania o przepis art. 438 pkt 3 k.p.k. zarzucił wyrokowi błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że przypisane obwinionemu

przewinienie dyscyplinarne z art. 107 § 1 u.s.p. stanowi wypadek mniejszej wagi określony w art. 109 § 5 u.s.p. W konkluzji Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uznanie obwinionego J. K. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z tym ustaleniem, że nie stanowi ono przewinienia dyscyplinarnego w postaci wypadku mniejszej wagi (art. 109 § 5 u.s.p.) i wymierzenie obwinionemu na podstawie art. 109 § 1 pkt 2 u.s.p. kary dyscyplinarnej nagany.

Z kolei Krajowa Rada Sądownictwa zarzuciła wyrokowi na podstawie art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. obrazę przepisu postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a to art. 7 k.p.k. przez dowolną ocenę wiarygodności wyjaśnień obwinionego oraz błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, że czyn przypisany obwinionemu stanowi wypadek mniejszej wagi. Krajowa Rada Sądownictwa wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu – Sądowi Dyscyplinarnemu w (...) do ponownego rozpoznania, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie obwinionemu sędziemu kary dyscyplinarnej upomnienia.

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny wyrokiem z dnia 17 kwietnia 2015 r., SNO 18/15, uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał Sądowi Apelacyjnemu – Sądowi Dyscyplinarnemu w K. do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu Sąd Najwyższy podniósł, że zaskarżony wyrok jest co najmniej przedwczesny, zaś Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny w (...) nie uzasadnił w wystarczający sposób swego stanowiska. Zatem konieczne jest uzupełnienie postępowania dowodowego i sporządzenie wyczerpującego uzasadnienia, spełniającego wszystkie ustawowe kryteria.

Po ponownym rozpoznaniu sprawy, Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny w (...) wyrokiem z dnia 26 października 2015 r. uznał obwinionego J. K. – sędziego Sądu Okręgowego w S. za winnego tego, że:

- w sprawie Sądu Apelacyjnego w (...) sygn. akt. II AKa (...) sporządził uzasadnienie wyroku z przekroczeniem ustawowego terminu trwającym od 7 czerwca 2012 r. do 5 lutego 2013 r..

- w sprawie Sądu Apelacyjnego w (...) sygn. akt. II AKa (...) sporządził uzasadnienie wyroku z przekroczeniem ustawowego terminu trwającym od 4 sierpnia 2012 r. do 15 stycznia 2013 r.,

- w sprawie Sądu Apelacyjnego w (...) sygn. akt. II AKa (...) sporządził uzasadnienie wyroku z przekroczeniem ustawowego terminu trwającym od 14 grudnia 2012 r. do 22 czerwca 2014 r.,

- w sprawie Sądu Apelacyjnego w (...) sygn. akt. II AKa (...) sporządził uzasadnienie wyroku z przekroczeniem ustawowego terminu trwającym od 6 czerwca 2013 r. do 25 czerwca 2014 r.,

- w sprawie Sądu Okręgowego w S. sygn. akt II K (...) sporządził uzasadnienie wyroku z przekroczeniem ustawowego terminu trwającym od 21 lipca 2012 r. do 19 listopada 2013 r.,

- w sprawie Sądu Okręgowego w S. sygn. akt II K (...) sporządził uzasadnienie wyroku z przekroczeniem ustawowego terminu trwającym od 13 lipca 2013 r. do 21 stycznia 2014 r.,

- w sprawie Sądu Okręgowego w S. sygn. akt II K (...) sporządził uzasadnienie wyroku z przekroczeniem ustawowego terminu trwającym od 18 lipca 2013 r. do 21 stycznia 2014 r.,

- w sprawie Sądu Okręgowego w S. sygn. akt II K (...) sporządził uzasadnienie wyroku z przekroczeniem ustawowego terminu trwającym od 12 grudnia 2013 r. do 16 lutego 2014 r.,

czym każdorazowo dopuścił się oczywistej i rażącej obrazy przepisu art. 457 § 1 k.p.k. w odniesieniu do spraw Sądu Apelacyjnego w (...) i art. 423 § 1 k.p.k. w odniesieniu do spraw Sądu Okręgowego w S. i wyczerpał znamiona przewinienia służbowego z art. 107 § 1 u.s.p. co stanowi ciąg przewinień służbowych z art. 107 § 1 tej ustawy i za to na mocy art. 109 § 1 pkt 1 cytowanej ustawy wymierzył mu karę upomnienia (pkt 1)

- uznał obwinionego sędziego za winnego tego, że w sprawie Sądu Apelacyjnego w (...) sygn. akt. II Ka (...) sporządził uzasadnienie wyroku z przekroczeniem ustawowego terminu trwającym od 10 lutego 2012 r. do 24 czerwca 2012 r., czym dopuścił się oczywistej i rażącej obrazy przepisu art. 457 § 1 k.p.k. i wyczerpał znamiona przewinienia służbowego z art. 107 § 1 u.s.p. i na mocy

art. 108 § 2 tej ustawy umorzył postępowanie w zakresie wymierzenia kary dyscyplinarnej (pkt 2),

- uniewinnił obwinionego sędziego od zarzutu popełnienia przewinienia służbowego polegającego na oczywistej i rażącej obrazie art. 457 § 1 i 2 k.p.k. poprzez nieterminowe sporządzenie uzasadnienia w sprawie Sądu Okręgowego w Sieradzu sygn. akt II K 26/13 (pkt 3),

oraz kosztami postępowania dyscyplinarnego obciążył Skarb Państwa (pkt 4).

Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny w (...) wskazał, że obwiniony J. K. został powołany na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego w S. z dniem 19 marca 2007 r. i orzeka w wymiarze 3/13 wpływu zarówno w sprawach pierwszo, jak i drugoinstancyjnych. Obwiniony orzeka trzy lub cztery razy w tygodniu, mając dwie sesje pierwszoinstancyjne, jedną sesję odwoławczą i jeden dzień przeznaczony na posiedzenia. Taki przydział czynności mają też pozostali sędziowie orzekający w Wydziale II Karnym Sądu Okręgowego w S.. Obwiniony dodatkowo pełni funkcję rzecznika prasowego Sądu Okręgowego w S. oraz instruktora do przeprowadzania szkoleń z zakresu bezpieczeństwa i ochrony danych wykorzystywanych przez KSI. W 2012 r. obwiniony załatwił ogółem 110 spraw pierwszoinstancyjnych, w tym trzy sprawy liczące ponad 10 tomów oraz 97 spraw drugoinstancyjnych, w tym jedną 27 tomową. W 2013 r. załatwił 82 sprawy pierwszoinstancyjne, w tym trzy sprawy liczące ponad 10 tomów oraz 97 spraw drugoinstancyjnych. Ponadto od maja 2011 r. do maja 2013 r. obwiniony orzekał w ramach delegacji na sesjach w Wydziale II Karnym Sądu Apelacyjnego w (...). W ramach delegacji załatwił w sumie 70 spraw. W 2012 r. były to między innymi trzy sprawy kilkudziesięciotomowe dotyczące po kilku oskarżonych i jedna 19 tomowa dotycząca 4 oskarżonych w 2013 r.

Przekroczenie terminu do sporządzenia uzasadnienia, liczone od dnia następnego po upływie tego terminu do dnia zwrócenia akt z uzasadnieniem z uwzględnieniem także okresu po przedstawieniu zarzutów dyscyplinarnych wynosi: w sprawie o sygn. II AKa (...) - 135 dni (w tym usprawiedliwione 56 dni); w sprawie o sygn. II AKa (...) - 244 dni (w tym usprawiedliwione 26 dni); w sprawie o sygn. II AKa (...) - 165 dni (w tym usprawiedliwione 20 dni); w sprawie o sygn. II AKa (...) – 566 dni (w tym usprawiedliwione 82 dni); w sprawie o sygn. II AKa (...) – 385 dni (w

tym usprawiedliwione 69 dni); w sprawie o sygn. II K (...) – 488 dni (w tym usprawiedliwione 342 dni); w sprawie o sygn. II K (...) -194 dni (w tym usprawiedliwione 129 dni); w sprawie o sygn. II K (...) – 238 dni (w tym usprawiedliwione 139 dni); w sprawie o sygn. II K (...) – 68 dni (w tym usprawiedliwione 11 dni) oraz w sprawie o sygn. II K (...) – 43 dni (w tym usprawiedliwione 19 dni). W sprawie o sygn. II AKa (...) postanowieniem z dnia 29 października 2014 r., KSP 8/14 Sąd Najwyższy stwierdził przewlekłość w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Łodzi, przyznając każdemu z oskarżonych 5.000 zł, a przewlekłość tego postępowania upatrując w długotrwałym sporządzaniu uzasadnienia wyroku.

Obwiniony przyznał, że uzasadnienia wyroków sporządził z przekroczeniem ustawowego terminu, ale w jego ocenie zwłoka w ich sporządzeniu, choć przewlekła, nie miała rażącego charakteru. Sprawa o sygn. II K (...) Sądu Okręgowego w S. była sprawą o obszernym materiale dowodowym, zarówno osobowym jak i rzeczowym, w której sam wyrok liczył 268 stron, a uzasadnienie 800 stron. Z uwagi na konieczność sporządzenia tego uzasadnienia nie był odciążony od pozostałych obowiązków, choć występując dwukrotnie o przedłużenie terminu do sporządzenia uzasadnienia wskazywał na powyższą sytuację. Na obszerny materiał dowodowy tej sprawy zwracał też uwagę sędzia wizytator. Po sporządzeniu uzasadnienia w sprawie o sygn. II K (...) obwiniony sporządził uzasadnienie w kolejnych sprawach, w tym w sprawie o sygn. II K (...) (wieloosobowej) i o sygn. II K (...), w której był czwartym referentem. Obwiniony wyjaśnił, że czuł się przeciążony pracą i zbyt pochopnie zgodził się na delegację do Sądu Apelacyjnego w (...) wiedząc, że nie zostanie zmniejszony wymiar jego zadań w Sądzie Okręgowym. Nie występował o przedłużenie terminu do sporządzenia uzasadnień w sprawach rozpoznawanych w Sądzie Apelacyjny w (...). Od dnia 9 października do dnia 15 listopada 2013 r. przebywał na zwolnieniu lekarskim, a następnie jego żona przebyła operację neurologiczną i przez okres jednego tygodnia wymagała stałej opieki. Asystenci nie sporządzają projektów uzasadnień w sprawach pierwszoinstancyjnych bowiem jeden asystent przydzielony jest do sędziego cywilisty i sędziego karnego. Problem terminowości sporządzania uzasadnień nie dotyczył tylko obwinionego, lecz całego Wydziału II Karnego Sądu

Okręgowego w S.. Obwiniony jest sędzią bardzo pracowitym, sumiennym, ale pisanie uzasadnień stanowi jego „piętę Achillesa”. Na pisanie uzasadnień oraz przygotowywanie się do spraw przeznacza również czas wolny w soboty i niedziele oraz część urlopu wypoczynkowego.

Rozważając kwestię zastosowania właściwej kary dyscyplinarnej, Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny w pierwszej kolejności wyjaśnił, że korekty wymaga opis czynu zarzucanego obwinionemu sędziemu bowiem nie sposób przyjąć, aby sporządzenie uzasadnień z przekroczeniem ustawowego terminu we wszystkich objętych zarzutem sprawach nastąpiło z góry powziętym zamiarem. Mając na uwadze, że wszystkie te czyny mają podobny charakter i dokonane zostały w krótkich odstępach czasu Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny potraktował je w kategoriach ciągu przewinień dyscyplinarnych. We wszystkich tych sprawach obwiniony sporządził uzasadnienie z przekroczeniem ustawowego terminu wskazanego art. 457 § 1 i 2 k.p.k. odnośnie spraw odwoławczych oraz art. 423 § 1 k.p.k. w sprawach pierwszoinstancyjnych, a obraza wskazanych przepisów jest oczywista i przyznana przez obwinionego. Ma ona także, za wyjątkiem sprawy o sygn. II K (...), charakter rażącej, ponieważ przekroczenie ustawowego terminu do sporządzenia uzasadnienia wyniosło od 24 do 474 dni. Wobec tego, że w sprawie o sygn. II K (...) rzeczywisty okres sporządzania uzasadnienia trwał od 16 listopada 2013 r. do 10 grudnia 2013 r. Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny uniewinnił obwinionego od popełnienia zarzucanego mu czynu uznając, że nie można mu przypisać oczywistej i rażącej obrazy art. 423 § 1 k.p.k.

Inaczej rzecz się ma w pozostałych sprawach, w których termin przekroczenia sporządzenia uzasadnienia miał charakter wielomiesięczny (w dwóch sprawach sięgnął okresu półtora roku), a w dwóch sprawach obwiniony zwrócił akta już po wszczęciu niniejszego postępowania dyscyplinarnego. W jednej z tych spraw (o sygn. II AKa (...)) z powodu długotrwałości sporządzania uzasadnienia została stwierdzona przewlekłość postępowania. Obwiniony zdawał sobie sprawę z jaką przewlekłością sporządzał uzasadnienia, a to naraża interesy osób biorących udział w postępowaniu w takiej sprawie. Okolicznością łagodzącą nie jest podjęcie przez niego starań o awans zawodowy oraz niewystępowanie o przedłużenie terminu do sporządzenia uzasadnień w sprawach rozpoznawanych w Wydziale II Karnym

Sądu Apelacyjnego w (...). Wszystkie powyżej przedstawione okoliczności oraz bardzo dobrą dotychczas opinię zawodową Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny wziął pod uwagę wymierzając obwinionemu najłagodniejszą karę upomnienia. W ocenie Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego, kara upomnienia w sposób adekwatny do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości czynu, spełni wszystkie swoje funkcje zarówno w odniesieniu do obwinionego sędziego, jak i w odbiorze społecznym, w tym środowiska sędziowskiego. Jednocześnie na mocy art. 108 § 2 u.s.p. Sąd umorzył postępowanie w sprawie wymierzenia kary za sporządzenie przez obwinionego uzasadnienia wyroku z przekroczeniem ustawowego terminu w sprawie o sygn. II AKa (...).

Odwołanie od tego wyroku, na niekorzyść obwinionego, wniosła Krajowa Rada Sądownictwa, zaskarżając wyrok w punkcie 1 w części dotyczącej orzeczenia o karze. Na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k. w związku z art. 128 u.s.p. zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi rażącą niewspółmierność wymierzonej obwinionemu kary dyscyplinarnej upomnienia, nieodzwierciedlającej stopnia szkodliwości dla wymiaru sprawiedliwości przypisanego przewinienia dyscyplinarnego i wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie 1 w zakresie wymierzonej kary poprzez orzeczenie kary dyscyplinarnej nagany. W uzasadnieniu podniesione zostało, że podstawowe znaczenie mają niezwykle długie okresy przekroczenia terminu do sporządzenia pisemnych uzasadnień wyroków w sprawach rozpoznawanych przez obwinionego w Sądzie Apelacyjnym w (...).

Z kolei obwiniony zaskarżając wyrok w punkcie 1 na zasadzie art. 438 pkt 2 k.p.k. w związku z art. 128 u.s.p. zarzucił zaskarżonemu wyrokowi mającą wpływ na treść rozstrzygnięcia obrazę art. 117 § 2 k.p.k. oraz art. 377 § 3 k.p.k. w związku z art. 128 k.p.k. i rozpoznanie sprawy w dniu 26 października 2015 r. pod nieobecność obwinionego, który będąc uprawnionym do udziału w rozprawie należycie, zaświadczeniem, o jakim mowa w art. 117 § 2a k.p.k., usprawiedliwił swą nieobecność na rozprawie oraz złożył wniosek o odroczenie rozprawy; art. 443 k.p.k. w związku z art. 128 u.s.p. przez przyjęcie za podstawę faktyczną kwestionowanego orzeczenia ustaleń mniej korzystnych dla obwinionego a nie wskazanych w wywiedzionych na jego niekorzyść odwołaniach od pierwszego wyroku Sądu pierwszej instancji i ustalenie, że dopuścił się on wielu przewinień

dyscyplinarnych, a nie, że „dopuścił się przewinienia służbowego w latach 2012 – 2013”; błąd w ustaleniach faktycznych przez pominięcie przy ustalaniu okresów nieterminowego sporządzania uzasadnień hospitalizacji jego żony oraz ustalenie, że obciążenie pracą wyrażającą się w ilości dni sesyjnych nie ma znaczenia dla ustalenia, iż przypisane naruszenia art. 457 § 1 i 2 k.p.k. i art. 423 § 1 k.p.k. nie miały charakteru rażącego oraz nieuwzględnienie zasad doświadczenia życiowego co do możliwości jednoczesnego sporządzania kilku uzasadnień; ustalenie, że stwierdzona w sprawie o sygn. II AKa (...) przewlekłość postępowania uniemożliwia ustalenie, iż obraza art. 457 § 1 k.p.k. nie miała charakteru rażącego.

Obwiniony wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez przyjęcie, że przypisane mu przewinienie dyscyplinarne stanowi wypadek mniejszej wagi wyczerpujący znamiona art. 107 § 1 u.s.p. i na podstawie wskazanej normy odstąpienie od wymierzenia kary.

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutów podniesionych przez obwinionego w odwołaniu od wyroku Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego należy zauważyć, że obwiniony nie wnosił o odroczenie rozprawy wyznaczonej na dzień 26 października 2015 r. a jedynie o usprawiedliwienie nieobecności na rozprawie, dołączając do pisma z dnia 22 października 2015 r. zaświadczenie lekarza sądowego stwierdzające, że nie może się stawić w dniu 26 października 2015 r. na wezwanie Sądu Apelacyjnego w (...) z powodu choroby. Zgodnie z art. 117 § 2 k.p.k. czynności nie przeprowadza się jeśli uprawniony do wzięcia udziału w czynności procesowej usprawiedliwi należycie niestawiennictwo i wnosi o nieprzeprowadzanie czynności bez jego obecności. A zatem nie jest wystarczające samo usprawiedliwienie nieobecności bez dodatkowego wniosku o odroczenie rozprawy. Obwiniony na rozprawie w dniu 22 września 2015 r. został powiadomiony o nowym terminie wyznaczonym na dzień 26 października 2015 r. i wówczas już wnosił o przeprowadzenie rozprawy pod jego nieobecność w związku z planowanym terminem operacji. Otrzymał także dokumenty, o które zwracał się Sąd na rozprawie w dniu 22 września 2015 r., a które powinny być znane

obwinionemu. Są to między innymi protokoły kontroli Wydziału II Karnego Sądu Okręgowego w S., liczba rozpoznawanych przez niego spraw w okresie delegacji, rodzaj podejmowanych czynności nadzorczych. Wobec powyższego nie jest zasadny zarzut naruszenia art. 117 § 2 k.p.k. w związku z art. 377 § 3 k.p.k. Od sędziego, jako strony postępowania, wymaga się profesjonalizmu przy redagowaniu wniosków procesowych, a pismo z dnia 22 października 2015 r. wniosku o odroczenie rozprawy z powodu choroby nie zawiera.

W ocenie Sądu Najwyższego nie zasługuje na uwzględnienie także kolejny zarzut obwinionego, a mianowicie, że zaskarżonym wyrokiem doszło do naruszenia art. 443 k.p.k. przez przyjęcie ustaleń mniej korzystnych niż w wywiedzionych na jego niekorzyść odwołaniach od wyroku Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 12 grudnia 2014 r., ASD (...). Obwiniony zasadność tego zarzutu wiąże z błędnym ustaleniem, że dopuścił się wielu przewinień dyscyplinarnych, podczas gdy w pierwszym wyroku wydanym przez Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny w tej sprawie przypisano mu, że dopuścił się przewinienia służbowego w latach 2012 – 2013, a przy tym Sąd nie uprzedził go o możliwości zmiany opisu czynu w tym zakresie. Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny na rozprawie poprzedzającej wydanie wyroku uprzedził strony o możliwości potraktowania zarzutu postawionego obwinionemu jako ciągu przewinień dyscyplinarnych. Możliwa i dopuszczalna jest bowiem konstrukcja jednego przewinienia dyscyplinarnego w odniesieniu do kilku podobnych zachowań, dokonanych w krótkich odstępach czasu, podobnie jak ciągu przestępstw (art. 91 k.k.: por. wyrok Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 22 czerwca 2004 r., SNO 22/04, OSND 2004 nr 1, poz. 3). Ubocznie należy zauważyć, że Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny wielokrotnie wskazywał, iż w postępowaniu dyscyplinarnym nie stosuje się reguły *ne peius* wynikającej z art. 454 § 2 i 3 k.p.k. (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 30 czerwca 2008 r., I KZP 11/08, OSNKW 2008 nr 8, poz. 57 oraz wyrok z dnia 15 stycznia 2013 r., SNO 36/12, LEX nr 1418811).

Bezzasadne są również pozostałe zarzuty zawarte w odwołaniu obwinionego. Wbrew odmiennemu twierdzeniu obwinionego nie można uznać, że choroba jego żony stanowi okoliczność, którą powinien uwzględnić Sąd Apelacyjny – Sąd

Dyscyplinarny i w konsekwencji skrócić okresy nieterminowego sporządzania przez niego uzasadnień. Art. 32 ust. 3 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (jednolity tekst: Dz.U. z 2014 r., poz. 159 ze zm.) w związku z art. 94 § 2 u.s.p. w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 czerwca 2014 r. umożliwiał sędziemu uzyskanie zasiłku opiekuńczego, aby sprawować opiekę nad dorosłym członkiem rodziny. Z takiej możliwości obwiniony jednak w 2013 r. nie skorzystał, wykonując w tym czasie obowiązki sędziego.

Z ustaleń faktycznych zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny wziął pod uwagę zakres wykonywanych przez obwinionego obowiązków przyjmując, że sporządzenie uzasadnień wymienionych w punkcie 1 sentencji wyroku nie może być potraktowane, czego domaga się obwiniony, jako wypadek mniejszej wagi, o którym mowa w art. 109 § 5 u.s.p. W judykaturze Sądu Najwyższego - Sądu Dyscyplinarnego przyjmuje się zgodnie, że aczkolwiek ustawodawca nie wskazał w ustawie - Prawo o ustroju sądów powszechnych definicji przewinienia dyscyplinarnego mniejszej wagi, to należy przyjąć, że chodzi tu o sytuacje, w których stopień społecznej szkodliwości czynu ulega zmniejszeniu wskutek przewagi elementów łagodzących o charakterze przedmiotowo-podmiotowym, w szczególności niewielkiej szkodliwości zachowania dla służby sędziowskiej oraz niewielkiego stopnia zawinienia. Inaczej rzecz ujmując, możliwość przyjęcia wypadku mniejszej wagi należy wiązać z oceną, że okoliczności czynu - ze względu na zespół znamion - charakteryzują się przewagą czynników łagodzących, pozwalających uznać, iż szkodliwość czynu (szkodliwość przewinienia dla publicznego wizerunku wymiaru sprawiedliwości) i stopień zawinienia są niewielkie (nieznaczne). Bez wpływu dla zakwalifikowania przewinienia dyscyplinarnego jako wypadku mniejszej wagi pozostają natomiast okoliczności leżące poza czynem, na przykład dotychczasowy przebieg służby obwinionego sędziego, jego poprzednia karalność lub niekaralność dyscyplinarna, czy też zachowanie po popełnieniu czynu (por. np. wyroki Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 3 września 2003 r., SNO 46/03, LEX nr 471887; z dnia 3 lutego 2005 r., SNO 3/05, LEX nr 471934; z dnia 8 lutego 2011, SNO 1/11, LEX nr 1288777; z dnia 28 lutego 2014 r., SNO 1/14, LEX nr 1444614 i powołane

tam orzecznictwo; z dnia 18 czerwca 2015 r., SNO 33/15, LEX nr 1745805; z dnia 1 października 2015 r., SNO 58/15, LEX nr 1813482).

Zebrany i rozważony przez Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny materiał sprawy z całą pewnością nie daje podstaw, aby uznać przewinienie obwinionego sędziego jako przypadek mniejszej wagi. Wprost przeciwnie, jak prawidłowo zarzuca Krajowa Rada Sądownictwa we wniesionym odwołaniu, kwestionując rodzaj nałożonej na obwinionego kary w przypadku, gdy w sprawie została stwierdzona przewlekłość postępowania i zostało zasądzone z tego tytułu odszkodowanie na rzecz strony, brak podstaw do uznania wypadku mniejszej wagi (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2012 r., SNO 37/12, LEX nr 1409543). Okoliczność, że w sprawie o sygn. II AKa (...) została stwierdzona przewlekłość postępowania spowodowana długotrwałością sporządzania pisemnego uzasadnienia wyroku, jak i oczywista i rażąca obraza przez sędziego art. 457 § 1 i 2 k.p.k. i art. 423 § 1 k.p.k. dają w tym wypadku podstawy do przyjęcia, że wymierzenie kary dyscyplinarnej upomnienia jest rażąco łagodne w stosunku do szkodliwości dla wymiaru sprawiedliwości popełnionego przez obwinionego czynu. Podkreślenia wymaga, że rażące przekroczenie 14 dniowego terminu do sporządzenia uzasadnienia odnosi się przede wszystkim do spraw rozpoznawanych przez sędziego w Sądzie Apelacyjnym w (...), gdzie obwiniony nie może usprawiedliwiać się organizacją pracy i wynosiło w sprawie o sygn. II AKa (...) – 474 dni oraz w sprawie o sygn. II AKa (...) – 316 dni. Obwiniony wyrażając zgodę na delegację do orzekania w Sądzie Apelacyjnym w (...) wiedział jaki jest zakres jego obowiązków w Sądzie Okręgowym w S. oraz, że z uwagi na delegację nie będzie miał zmniejszonych obowiązków orzeczniczych. Sędzia jest współodpowiedzialny za prawidłową organizację swojej pracy, a jego czas jest określony wymiarem zadań, których wykonywania się podjął. Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny w wyroku z dnia 10 października 2014 r., SNO 38/14 (LEX nr 1537566) stwierdził, że podjęcie przez sędziego trudu starania o awans zawodowy nie powinno w żadnym razie kolidować z podstawowymi obowiązkami sędziego przy terminowym sporządzaniu uzasadnień. W związku ze sporządzaniem uzasadnień z uchybieniem 14 dniowego terminu z obwinionym były prowadzone rozmowy dyscyplinujące, a w jednej z takich rozmów został on poinformowany, że

w takim wypadku może być złożony wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego. Mimo tego, w dwóch sprawach Sądu Apelacyjnego w (...) uzasadnienie zostało sporządzone już w trakcie prowadzonego postępowania dyscyplinarnego.

Wymiar kary powinien być uzależniony od ciężaru gatunkowego przewinienia dyscyplinarnego – niższy w przypadku zawinionego lecz drobnego uchybienia w czynnościach służbowych i wyższy w przypadku najcięższego przewinienia służbowego. Przewinienie dyscyplinarne popełnione przez obwinionego było związane z rażącym naruszeniem art. 457 § 1 i 2 k.p.k. i 423 § 1 k.p.k. i wywołało poważne skutki w postaci stwierdzenia w sprawie o sygn. II AKa (...) przewlekłości postępowania i zasądzenia z tego tytułu odszkodowania na rzecz oskarżonych. Sprawowanie urzędu sędziego wiąże się z dużą odpowiedzialnością a obwiniony, mimo iż miał przedłużany w Sądzie Okręgowym w S. termin do sporządzenia uzasadnień i tak sporządzał uzasadnienia nie dochowując przedłużonego do ich sporządzenia terminu np. w sprawie o sygn. II K (...) o 146 dni.

W tej sytuacji wymierzenie przez Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny kary upomnienia należało uznać za zbyt łagodne i nieodzwierciedlające stopnia społecznej szkodliwości czynu. Kara dyscyplinarna upomnienia jako kara najłagodniejsza powinna być stosowana tylko w przypadkach bardzo drobnych przewinień dyscyplinarnych, jeżeli już samo prowadzenie postępowania dyscyplinarnego odniosło oczekiwany skutek polegający na przestrzeganiu przez obwinionego sędziego dyscypliny procesowej (por. wyrok Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 10 stycznia 2013 r., SNO 52/12, LEX nr 1297723). Takim drobnym przewinieniem nie jest z całą pewnością sporządzenie uzasadnienia z przekroczeniem terminu o 474 dni.

Z tych względów Sąd Najwyższy - Sąd Dyscyplinarny zmienił wyrok w zaskarżonej części w ten sposób, że na mocy art. 108 § 2 u.s.p. umorzył postępowania w zakresie wymierzenia kary dyscyplinarnej za przewinienia służbowe dotyczące spraw Sądu Apelacyjnego w (...) o sygn. akt II AKa (...) i II AKa (...) oraz podwyższył obwinionemu J. K. karę orzeczoną za ciąg pozostałych przewinień służbowych opisanych w pkt 1 wyroku w ten sposób, że w miejsce

orzeczonej kary upomnienia na mocy art. 109 § 1 pkt 2 u.s.p. wymierzył karę nagany.

W pozostałej części wyrok w zaskarżonym zakresie utrzymał w mocy, orzekając o kosztach postępowania na mocy art. 133 u.s.p.